

ஸ்ரீமதேசராமாநுஜாய நம:

ஹரிஸமய திலாகரம்.

தோகுதி 3.

VOL. 3.

குரோதன

வருக, ம்

மாசி மீ

பகுதி 2.

No. 2.

1926.

FEBRUARY

&

MARCH

“தனக்குவமையில்லாதான்ருள்சேர்த்தார்க்கல்லான்
மனக்கவலைமாற்றலரிது” —தேய்வப்புவர்.

பொருளடக்கம்.

1. திருப்பல்லாண்டு:-	...	...	ப. அ.	33
2. ஓர எதிருரை:-	...	...	..	42
3. மதலதன்:-	...	...	..	52
4. ஸ்ரீராமாநுஜஸ்தோத்தரப்பகாசிகை:-	...	...	உபய	
வேதாந்த வித்வான் சிங்கப்பெருமாள் ஸ்வாமி				
காசப்பங்காடு.				57
5. நன்கொடை:-	...	...	...	64

பண்டித. ஆ. அரங்கராமாநுஜன்-பத்திராதிபன்.

வருஷம் ஒன்றுக்கு ரூ. 2.] [கனிப்பிசாதி அனா 4.

வி. பி. சார்ஜ் பிரத்தியேகம். அக்கரை தேசப்பஞ்சுக்கு 2-4-0

மதுரை, தெற்குமாட்டித் தெரு,

ஹரிஸமய திலாகரம் பிரிஸில், பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

ஸ்ரீ:
அறிவிப்பு.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

இப்பொழுது வெளியாயின மூன்றாம் வருஷத்திற்குரிய சந்தா ரூபாவை மணியார்டரில் அனுப்பவேண்டும். முழுமையும் அனுப்பமுடியாதவர்கள் இருமுறையாக 6 மீ சந்தாப்பணத்தை முதலில் அனுப்பிவிடுவது நலம். பத்திரிகை வேண்டாதவர்கள் முன்னரே தெரிவித்துவிடவேண்டும். பத்திரிக்கைக்காகவே அச்சாபீஸ் வைத்திருப்பதால் பத்திரிகை நடைபெறுகிற விஷயத்தில் ஐயப்படவேண்டா. பத்திரிகையின் பண்டிற்காகப் பத்திராதிப்பை வெளியூர்களுக்குச் சென்றிருந்தாராதலால் பத்திரிகை காலங்களில் வெளியாவதற்குத் தடைபட்டதேயன்றிப் பிறிதில்லை. இனிமேல் அந்தக் குறைபாடில்லாமல் காலத்தில் வெளியிடப்பெறும். சந்தா தார்கட்டுப் பத்திரிகை ஏதாவது தவறிவிடுமாயில் அதற்கடுத்த மறு பத்திரிகை கிடைத்தவுடன் எழுதிப் பெற்றுக்கொள்ளவேண்டும். தாமதிப்பார்களாயின் அவர்கள் அப்பத்திரிகைக்குள்ள 4 அணா அனுப்பிப்பெற்றுக்கொள்ளவேண்டும். ஏதேனும் சங்கடிகள் எழுதித் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமானால் ரிப்பைக் காட்டு போடவேண்டும். சில சந்தா நேயர்கள் ஒரு வருஷகாலம்வரை பத்திரிகையை வாங்கிக்கொண்டு பின் வி. பி. பைப் பெற்றுக்கொள்ளாது 'வேண்டாம்' என்று திருப்பிவிடுகிறார்கள். இதனால் தர்மத்திற்காக உழைக்கும் நமது பத்திரிகையின் அபிவிருத்திக்குக் குறைவுண்டாகிறது. இனிமேல் நேயர்கள் இவ்வித நஷ்டத்தையுண்டுபண்ணாமல் காலத்தில் சந்தாவை மணியார்டரில் அனுப்பித் தங்கள் நண்பர்களையும் சந்தா தாராகச்சேர்ப்பித்துப் பத்திரிகையை ஆதரித்துவரவேண்டுகிறோம்.

விலாசம்மாதும் சந்தாதார்கள் தங்கள் புது விலாசத்தை எங்களுக்குத் தெரிவிக்கவேண்டும். இன்றேல் அடுத்த சஞ்சிகை பழைய விலாசத்திற்கே போய் விடும். அதற்கு நாம் பொறுப்பாளியில்லை. சந்தாதார்கள் எழுதும் லெட்டரினும், மணியார்டரினும் சந்தா நம்பரைக்குறித்து அனுப்பவேண்டும்.

இங்ஙனம்.

மாணேஜர்.

ஹரிஸமயதிவாகரம் ஆபீஸ்,

239. தேற்குமார்டீத் தெரு, மதுரை.

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதேராமா துஜாயநம்.

ஹரிஸமய திவாகரம்.

தொகுதி ௩. குரோதனஸ் மாகிம் பகுதி ௨.
Vol. 3. February & March 1926. No. 2.

திருப்பல்லாண்டு.

இது, பெரியாழ்வாரால் அருளிச்செய்யப்பெற்றதாம். இவர், அளவிடமுடியாத பக்தியாகிய பெரிய நீச்சுழிபிலகப்பட்டு ஸர்வேசுவரனது இறைமைக்குண முதலிபவற்றைச் சிறிதும் ஆராயாமல் அவனுடைய வடிவமுகில் ஈடுபட்டு வாழ்த்திய பிரபந்தமாம். வாழ்த்து, மங்களாசாஸனம் என்பன ஒரு பொருட் சொற்களாம். இந்தப் பிரபந்தம் பாடப்பெற்றபின்பே 'வில்லிபுத்தூர் பட்டர்பிரான்' என்று பெயர் வாய்க்கப்பெற்ற இவருக்குப் பெரியாழ்வாரென்று வழங்கலாயிற்று. இதைக்குறித்து. மணவாளமாமுனிகள்,

“மங்களாசாசனத்தில்மற்றுள்ளாழ்வார்கள்
தங்களார்வத்தளவுதானன்றிப்—பொங்கும்
பரிவாலேவில்லிபுத்தூர்பட்டர்பிரான்பெற்றான்
பெரியாழ்வாரென்னும்பெயர்”

என்று அருளிச்செய்ததாலும் அறியலாம். இங்கு, பெரியாழ்வாரென்று பெயர் பெறுதற்கு அவரிடத்திலுள்ள பொங்கும் பரிவே காரணமாயிருக்குமென்று குறிப்பிடப் பெற்றுள்ளது. பொங்கும் பரிவாவது:-ஸ்ர்வேசுவரனுக்கு என்ன தீங்கு வருமோவென்று அதை ஒழிப்பதற்கு நாமும் அளவிடமுடியாத ஆசையாம். இவ்வாசையாலன்றோ இவர்,

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

ஸ்ரீ:
அறிவிப்பு.

இப்பொழுது வெளியாயின மூன்றாம் வருஷத்திற்குரிய சந்தா ரூபாவை மணியார்டரில் அனுப்பவேண்டும். முழுமையும் அனுப்பமுடியாதவர்கள் இருமுறையாக 6 மீ சந்தாப்பணத்தை முதலில் அனுப்பிவிடுவது நலம். பத்திரிகை வேண்டாதவர்கள் முன்னரே தெரிவித்துவிடவேண்டும். பத்திரிக்கைக்காகவே அச்சாபிஸ் வைத்திருப்பதால் பத்திரிகை நடைபெறுகிற விஷயத்தில் ஐயப்படவேண்டா. பத்திரிகையின் பண்டிற்காகப் பத்திராதிப்பஸ் வெளியூர்களுக்குச் சென்றிருந்தாராதலால் பத்திரிகை காலங்களில் வெளியாவதற்குத் தடைபட்டதேயன்றிப் பிறிதில்லை. இனிமேல் அந்தக் குறைபாடில்லாமல் காலத்தில் வெளியிடப்பெறும். சந்தா தார்க்டுப் பத்திரிகை ஏதாவது தவறிவிடுமாயில் அதற்கடுத்த மறு பத்திரிகை கடைத்தவுடன் எழுதிப் பெற்றுக்கொள்ளவேண்டும். தாமதிப்பார்களாயின் அவர்கள் அப்பத்திரிகைக்குள்ள 4 அணா அனுப்பிப்பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும். ஏதேனும் சங்கடங்கள் எழுதித் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமானால் ரிப்பீக் காட்டு போடவேண்டும். சில சந்தா நேயர்கள் ஒரு வருஷகாலம்வரை பத்திரிகையை வாங்கிக்கொண்டு பின் வி. பி. பைப் பெற்றுக்கொள்ளாது 'வேண்டாம்' என்று திருப்பிவிடுகிறார்கள். இதனால் தர்மத்திற்காக உழைக்கும் மனது பத்திரிகையின் அபிவித்திக்குக் குறைவுண்டாகிறது. இனிமேல் நேயர்கள் இவ்வித கஷ்டத்தையுண்டிபண்ணாமல் காலத்தில் சந்தாவை மணியார்டரில் அனுப்பித் தங்கள் நண்பர்களையும் சந்தா தாராகச்சேர்ப்பித்துப் பத்திரிகையை ஆதரித்துவரவேண்டுகிறோம்.

விலாசம்மாரும் சந்தாதார்கள் தங்கள் புது விலாசத்தை எங்களுக்குத் தெரிவிக்கவேண்டும். இன்றேல் அடுத்த சஞ்சிகை பழைய விலாசத்திற்கே போய்விடும். அதற்கு நாம் பொறுப்பாளியில்லை. சந்தாதார்கள் எழுதும் லெட்டரினும், மணியார்டரினும் சந்தா நம்பரைக்குறித்து அனுப்பவேண்டும்.

இங்ஙனம்.

மாணேஜர்.

ஹரிஸமயதிவாகரம் ஆபீஸ்,

239, தேற்குமார்டீத் தேரு, மதுரை.

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதேராமா நஜாயநம்:

ஹரிஸமய திவாகரம்.

தொகுதி ௩. குரோதனஸ்ரீ மாகிம் பகுதி ௨.
Vol. 3. February & March 1926. No. 2.

திருப்பல்லாண்டு.

இது, பெரியாழ்வரால் அருளிச்செய்யப்பெற்றதாம். இவர், அளவிடமுடியாத பக்திபாகிப பெரிய கீர்த்தியிலகப்பட்டு ஸர்வேசுவரனது இறைமைக்குண முதலிபவற்றைச் சிறிதும் ஆராயாமல் அவனுடைய லடிவழலில் ஈடுபட்டு வாழ்த்திய பிரபந்தமாம். வாழ்த்து, மங்களாசாஸனம் என்பன ஒரு பொருட் சொற்களாம். இந்த பிரபந்தம் பாடப்பெற்றபின்னே 'விந்விபுத்தூர் பட்டர்பிரான்' என்று பெயர் வாய்க்கப்பெற்ற இவருக்குப் பெரியாழ்வாரென்று வழங்கலாயிற்று. இதைக்குறித்து, மணவாளமாகுமணிகள்,

"மங்களாசாசனத்தில்மற்றுள்ளாழ்வார்கள்
தங்களார்வத்தனவுதானன்றிப்—பொங்கும்
பரிவாலேவில்லிபுத்தூர்பட்டர்பிரான்பெற்றான்
பெரியாழ்வாரென்னும்பெயர்"

என்று அருளிச்செய்ததாலும் அறியலாம். இங்கு, பெரியாழ்வாரென்று பெயர் பெறுதற்கு அவரிடத்திலுள்ள பொங்கும் பரிவே காரணமாயிருக்குமென்று குறிப்பிடப் பெற்றுள்ளது. பொங்கும் பரிவாவது:-ஸ்ர்வேசுவரனுக்கு என்ன தீங்கு வருமோவென்று அதை ஒழிப்பதற்கு நாமும் அளவிடமுடியாத ஆசையாம். இவ்வாசையாலன்றே இவர்,

“உறவு உறவுகலெண்கடராழியேசங்கே
அறவெறிநாந்தகவாளேயழியசார்ங்கமேதண்டே
இறவுபடாமலிருந்தவெண்மருலோகபாலீர்காள்
பறவையரையாவுறகல்பள்ளியறைகுறிக்கொண்மின்”

ஒருபொழுதும் தூக்கமில்லாத நித்யஸூரிகளாகிய ஆழ்வாழ்வார்
களை நோக்கி ஒளியையுடைய சக்கரமே! சங்கமே! நார்தகமென்ற
வாளே! சார்ங்கமென்ற வில்லே! தண்டே! ஈசுவராஜஞையைக் கட
வாமல் நடக்கின்ற திக்குப்பாலர்களே! பகதிராஜனே! நீங்களெல்லீ
ரும் தூங்கிவிடாமல் எம்பெருமானுடைய பன்னிபறையாகிய என்
சரீரத்தை ஜாக்ரதையாக நோக்கிக்கொண்டிருப்பீர்களாக; என்றார்.
இத்தன்மையான பரிவு மற்ற ஆழ்வார்களுக்கு இருந்ததோ? இல்
லையோ? என்று ஆராய்ந்து பார்க்கும்படி ஒருபொழுது சமயத்தில் உண்
டாயிருக்கும். எம்பெருமானை எப்பொழுதும் வாழ்த்துவதே தமக்
குரிய பணிபாக மேற்கொண்டவர் இவரேயாவார்.

என்றபடி *ப்ரணவம் வேதாதிபித் விளங்குவதுபோல ஆழ்வார்க
ளருளிச்செய்த ஞானக் கலைகளுக்கெல்லாம் இது முதன்மைபெற்று
விளங்குவதாயிருக்கும்; என்பதாம். இன்னும், மற்ற ஆழ்வார்க
ளருளிச்செய்த உபதேச நூல்கள் எல்லாவற்றுள்ளும் இது, சிறந்
ததாயிருக்கும். இதைக் குறித்து 'மங்களாசாஸனத்துக் காந்தேடி
ப்ரதிகூலரை அநுகூலராக்குகைக்குப் பண்ணுகிற உபதேசம் திருப்
பல்லாண்டொன்றிலுமன்றோவுள்ளது' என்று மணவாளமாமுனி
கள் அருளிச்செய்ததும் இங்கே அறிபத்தக்கது.

காக ஸ்தாபிக்கப்பெற்றுள்ள பொற்கிழியை (பொன்முடிச்சை) அங்
குக்கடிய சங்கத்தாரொல்லாரும் கொண்டாடும்படி அறுத்தார்.
அதன்பின் வல்லபதேவ பாண்டியன் ஆழ்வாரை யானையின்மீது
எழுந்தருள்வித்து நகர்வலம் வருகிற காலத்தில் ஸர்வேசுவரன்
ஸேவை சாதித்தான். அதுகண்டவுடன் இவருக்குக் காதல் கரை
புரண்டு 'இந்தக் கொடிய விபூதியில் இந்த வஸ்துவுக்கு என்ன
தீங்கு நேருமோ' என்று யானையின்மீது திருந்த மணியைத் தாளமா
கக்கொண்டு 'இந்த வடிவழகு முதலியவை தீங்கடையாமல் பாங்கா
யிருத்தல்வேண்டும்' என்று 'பல்லாண்டு' என்று வாழ்த்தத் தொடங்
கினார்.

இந்த ப்ரபந்தம், ஆழ்வார் தாமாக எம்பெருமானை வாழ்த்திப்
விடத்திலும் தமக்கு த்ருப்தி பிறவாமல் உலகத்தில் கண்ணைவந்தார்.

அப்பொழுது இவர் கண்ணிற்கு எம்பெருமானையே தஞ்சமார்கப் பற்றி நிற்கும் அந்நயப்ரயோஜனரும், ஆத்மமோக்ஷத்தில் விருப்புடைய கைவல்யநிஷ்டரும், ஐசுவர்யத்தைப்பெற விருப்புடைய வரும் புலப்பட்டார்கள். அவர்களை யெல்லாம் அழைத்துத் தம் மொடு சேர்த்துக்கொண்டு வாழ்த்தினதாகப் பேசிக் செல்கிறது. ஆழ்வார் எம்பெருமானைத் தஞ்சமாக வடைந்தவர் முதலானவை அழைக்க அவர்கள் இவருடன் வந்துசேர அவர்களையெல்லாம் கூட்டிக்கொண்டு வாழ்த்தினாரென்பதெல்லாம் ஆழ்வாருடைய ஜ்ஞாந பாவனையாம்.

இது, பலசுருதிகூறுகிற பாடலையுஞ் சேர்த்துப் பன்னிரு பாடல்கள் கொண்டுள்ளது. 'வாழாட்பட்டு' என்ற பாட்டால் எம்பெருமானையே தஞ்சமாக வடைந்த அந்நயப்ரயோஜனரும், 'ஏடுநிலத்து' என்ற பாட்டால் ஆத்மமோக்ஷத்தில் விருப்புடைய கைவல்யநிஷ்டரும், 'அண்டக்குலத்து' என்ற பாட்டால் ஐசுவர்யத்தில் விருப்புடையவரும் அழைக்கப்பட்டார்கள். 'எந்தைதந்தை' என்ற பாட்டு, 'வாழாட்பட்டு' என்ற பாட்டால் அழைக்கப்பட்ட அந்நயப்ரயோஜனர் தங்களுடைய நிலைமையைச் சொல்லிக்கொண்டு வந்து புகுர அவர்களைச் சேர்த்துக்கொண்டதாகச் சொல்லும். 'நியிற்பொலிகின்ற' என்ற பாட்டு, 'ஏடுநிலத்தில்' என்ற பாட்டால் அழைக்கப்பட்ட கைவல்யர்களைச் சேர்த்துக்கொண்டதாகக் கூறும். 'நெய்யிடை' என்ற பாட்டு, 'அண்டக்குலத்து' என்ற பாட்டால் அழைக்கப்பட்ட ஐசுவர்யத்தில் விருப்புடையரைக் கூட்டிக்கொண்டதாக உரைக்கும். "உடுத்துக்களைந்த" என்ற பாட்டு, தம்மொடு கூடியவர்களுள் முன்னழைக்கப்பட்டவரான அந்நயப்ரயோஜனர் பேசுகிற பாசுரத்தால் அவர்களுடன் கூடிப் பல்லாண்டு பாடினதாகச் சொல்லும். 'எந்நான்' என்ற பாட்டு, ஏதேனும்ப்ரயோஜனத்தை விரும்பிச் செல்கின்றவர்களானப்ரயோஜனந்தரபர்கள் வந்து சேர்ந்ததாகச் சொல்லும். 'அல்வழக்கு' என்ற பாட்டு, 'அண்டக்குலம்' என்ற பாட்டால் அழைக்கப்பட்ட ஐசுவர்யத்தில் விருப்புடையாரின் பாசுரத்தால் பல்லாண்டு பாடியதாகப் பேசும். 'பல்லாண்டென்னும்' என்ற பாட்டு, இதைப் பயின்றவர்களுக்கு பலம் கூறுகிறது,

* "பல்லாண்டுபல்லாண்டுபல்லாயிரத்தாண்டு
பல்கோடிநூறாயிரம்
மல்லாண்டதின்னடோள்மணிவண்ணாவுன்
செவ்வடிசெவ்விதிருக்காப்பு"

பெரியாழ்வார், ஸர்வேசுவரன் வடிவழகில் துவக்குண்டு 'இந்த வடிவழகிற்கு ஒருபொழுதும் தீங்கு வராதிருக்கவேண்டும்' என்ற கருத்தால் ஸர்வேசுவரனை நோக்கி 'நீ காலதத்வமுள்ளவரை வாழ்ந்திருக்கக் கடவாய்' என்றார். ஸர்வேசுவரன், இவருக்குண்டாகிய பயத்தைப் போக்குவதற்காக ஆழ்வார்! புலிகிடந்த தூற்றிற்கு அஞ்சிக் காவலிடுவாருண்டோ? நீர் என் விஷயத்தில் எதற்காகப் பயங்கொள்கிறீர்.

ஆழ்வார்:- உன் வடிவழகன்றோ எம்மை இந்தப் பாடுபடுத்துகிறது.

ஸர்வேசுவரன்:- என் வடிவழகில் ஈடுபட்டோ இந்தப் பாடுபடுகிறீர்; ஈதிருக்கட்டும். என்னுடைய வலிமையைப் பார்த்திலீர் போலும். இதோ மல்லர்களைக் கொன்ற தோளின் வலிமையைப் பாரீர்.

ஆழ்:- சூரனான புத்ரனைக்கண்ட தாய் 'இவன் ஒன்றையும் மதிக் காமல் யுத்தகளத்திற் புகுவான் அதனால் என்ன தீங்கு விளையுமோ என்று பயப்படுவதுபோலப் பயங்கொண்டு 'மல்லாண்டதின்னடோள் மணிவண்ணா' மல்லர்களை வென்ற தோள்களையும், நீலரத்னம் போன்ற திருமேனியை யுடையவனே!

ஸர்:- உம்முடைய பயத்தை ஒழிப்பதற்காக என் வலிமையுற்ற தோளைக் காட்டினேன். நீர் அதன் கருத்தறியாமல் இப்பொழுது மல்லனையாண்டதை தோளிற்கு விசேஷணமாக்கி அதையுடையவனே என்று எனக்கோர் பெயரிட்டு அழைக்க

* 'பல்லாண்டு பல்லாண்டு' என்ற அடுக்கு 'விராசொல்லடுக்கே மூன்று வாரம்பாகும்' என்ற விதிபற்றிவந்த விராவடுக்காம்.

கின்றீரே! அடியவர்களுக்குத் தஞ்சமாயிருக்கின்ற எனது வடிவழகையும், வலிமைபயங்கண்டு அஞ்சுவது அழகாமோ?

ஆழ்:- நான் என் செய்வேன் 'உன் செவ்வடி' உன்னுடைய சிவந்த திருவடியன்றோ என்னை இப்பாடுபடுத்துகிறது. எல்லாமறிந்தவனான நீயும் உன் வடிவழகைக் கண்ணாடியிற் கண்டறியாய்போலும். பார்த்திருப்பையேல் நீயும் என்னோடு கூடி உன் வடிவழகிற்கு வாழ்த்துக் கூறுவையன்றோ! அதன்மைபுடைய 'செவ்வி' அழகு, 'திருக்காப்பு' குறைவற்ற பாதுகாவலுடையதாகுக.

"அடியோமோடும்நினைஞ்ஞெம்பிரிவின்றியாயிரம்பல்லாண்டு
வடிவாய்நின்வலமார்பினில்வாழ்கின்றமங்கையும்பல்லாண்டு
வடிவார்சோதிவலத்துறையஞ்சுடராழியும்பல்லாண்டு
படைபோர்புக்குழுழ்த்தும்பாஞ்சசன்னியமும்பல்லாண்டே"

ஆழ்:- 'அடியோமோடும்' உன்னை வாழ்த்துதற்காக அடியோமாகிய யாங்களும்.

ஸர்— நீர் என் வடிவழகில் கடுபட்டு வாழ்த்தினேன் என்றீர்; இப்பொழுது உம்மைபுழாப்படுத்திக்கொண்டு வாழ்த்தத் தொடங்குகின்றீரே திது என்ன?

ஆழ்— ஸ்வர்க்கமாகிய ஓர் பலத்தையடைய விருப்புக்கின்றவர்களும் அதற்குச் சாதனமாய்ருக்கின்ற யாகத்தைத் தொடங்குகின்ற காலத்தில் 'சூயாராஸாஸெ' 'ஆயுராசாஸ்தே' ஆயுள் உண்டாகுக. என்று வேண்டிக்கொள்வது பிரஸித்தியன்றோ!

ஸர்— உமக்கு பலமாயிருப்பது யாது?

ஆழ்— உன்னையடைந்து வாழ்த்துவகே.

ஸர்— நீர் என்னுடன்கூடி வாழ்த்தாவிட்டால் எனக்கென்ன உண்டாகுமென நினைக்கிறீர்?

ஆழ்— உனக்கபாய முண்டாகுமெனக் கருதுகிறோம்.

ஸர்— அதற்காக நீர் என்ன செய்யப்போகிறீர்?

ஆழ்— 'நினைஞெம்பிரிவின்றியாயிரம்பல்லாண்டு' உன்னை வாழ்த்துதற்காக நாங்களும் பல ஆயிரமாண்டுகாலம் வாழ்ந்திருக்க வேண்டுமென்று வாழ்த்துக் கூறுகிறோம்.

ஸர்— அமங்களம் ஒழிவதற்கும், எல்லா மங்களமுண்டாவதற்கும் லக்ஷ்மி தேவியானவள் "அகலகில்லேன்இறையும்" என்று என் வலதுமார்பை விட்டுப்பிரியாதிருக்கின்றாளன்றோ! அங்ஙனமிருக்க எனக்கென்ன அபாயமுண்டாகப் போகிறது? நீர் ஏன்? இப்பாடுபடுகின்றீர்?

ஆழ்— 'வடிவாய் நின்வலமார்பினில் வாழ்கின்ற மங்கையும் பல்லாண்டு' அழகுடையவளாய் உன்னுடைய வலது மார்பில் வாழ்கின்ற பெரியபிராட்டியும் காலதத்வமுள்ளவரை வாழ்க்கடவது.

ஸர்— லக்ஷ்மிபாடுகூடிக் கொண்டிருக்கிற எனக்கு யாதொரு தீங்குவராதபடி கல்மதிவிட்டதுபோல எனது வலது கையி லுறைக்கின்ற சக்கரத்தாழ்வானைக் கண்டிலீரோ? இந்த சக்கர், எவ்வளவு விரோதிவர்க்கங்களிருந்தாலும் அவற்றை யெல்லாம் ஒரு நொடிப்பொழுதில் சிந்நபிந்நஞ்செய்யும் வலிமை யுடையதன்றோ! இது என்னிடத்திலிருப்பதாலும் எனக்கோர் தீங்குவராதென்பதை அறிவீராக.

ஆழ்— *'வடிவார்சோதிவலத்துறையும் சுடராழியும் பல்லாண்டு' மிக்கஒளி வடிவுடையவனாய் உனது வலதுகையில் வசிக்கின்ற ஸுதர்சனாழ்வானும் (சக்கரத்வாழ்வானும்) பல வான்மிகள் வாழ்க்கடவது.

ஸர்— ஸுதர்சனாழ்வான் விரோதிகளை ஒழிப்பதற்கு என் கையை விட்டகன்று கார்யஞ் செய்யவேண்டும். எனது இடதுகையிலிருக்கின்ற பாஞ்சசன்யம் என் கையைவிட்டகலாது

*ஸர்வேசுவரன் ஆழ்வாருடைய பயம் நீங்குதற்கு ஸுதர்சனாழ்வானை ஆயுதாகாரத்தாண்டிட, இவர் அதை ஆபாணபுத்திசெய்து மங்களாசாஸனஞ் செய்தார்.

இன்றே தன்னுடைய த்வரியாலே (ஒசையாலே) விரோதி களுடைய உயிரையெல்லாம் வாங்கிவிடுவானன்றே! அத் தன்மையுடைய பாஞ்சசன்னியத்தைப் பார்த்திலீரோ! இந் தப் பாஞ்சசன்னியத்தையுடைய எனக்கு ஏதேனும் தீங்கு வருவதுண்டோ!

ஆழ்— 'படைபோர்புக்கு முடிங்குமப் பாஞ்சசன்னியமும் பல் லாண்டே' யுத்தகளத்திற் புகுந்து கோஷிக்கின்ற (ஒலிக் கின்ற) அந்தப் பாஞ்சசன்யாழ்வானும் பலவாண்டுகாலம் வாழக்கடவது.

ஸர்— உமது சமீபத்தில் விளங்குகின்ற பாஞ்சசன்யத்தைக்குறித் துத் தூரத்திலுள்ள பொருளைச் சுட்டியுரைப்பதுபோலக் கூறுகின்றீர்.

ஆழ்— எம்முடைய கண்ணெச்சிலும்பட்டு உன்வடிவழகிற்கு ஏதேனும் தீங்கைவிடாதுவிடுமோ என்ற பயத்தால் முகத்தை மாறவைத்துக் கூறினோம்.

ஸர்— யான் உம்முடைய பயத்தைப் போக்குவதற்காக எனது வலிய தோள்கள் முதலிவற்றைக்காட்டியும் உம்முடைய பயம் நீங்கவில்லையே. அவற்றையெல்லாங்கண்டு மேன் மேலும் வாழ்த்துக் கூறுகின்றீர்; உம்முடைய பரிவிருந் தவாறென்னே!

“வாழாப்பட்டுகின்றீருள்ளீர் உள்வந்துமண்ணுமணமுங்கொண்மின்
கூழாப்பட்டுநீன்றீர்களை உங்குமுவினிப்புதுதலொட்டோம்
ஏழாட்காலம்பழிப்பிலோட்களிராக்கத் தாழிலங்கை
பாழாளாகப்படைபொருதானுக்குப்பல்லாண்டுகூறுதுமே

ஆழ்வார், இந்தப் பாட்டினால் எம்பெருமானையே தஞ்சமென் றடைந்து பிறிதொருபயனை விரும்பாதிருக்கின்றவர்களாகிய அந்நய பிரயோஜனர்களை எம்பெருமானை வாழ்த்துக்கூறுவதற்கு அழைக் கிறார்.

ஆழ்— ‘வாழ் ஆள்பட்டு நீன்றீர் உள்வீரேல்வந்து’ இனிமையா யிருக்கின்ற பகவத்தைங்காய்த்திற் குரிமைபுண்டவர்களா யிருப்பீர்களாகில் விரைவில்வந்து,

அந்நயப்ரயோஜனர்— (நாம் ஆழ்வாரால் அழைக்கப்பெற்றோமே என்கிற மகிழ்ச்சியால்) ஸ்வாமி! நாங்கள் செய்யத்தக்க கார் யத்தை அருளிச்செய்யவேண்டும்.

ஆழ்— ‘மண்ணும்மணமுங்கொண்மின்’* எம்பெருமானுடைய திருமணத்திற்கு அங்குரார்ப்பணத்திற்காக மணசுமந்து கொண்டிருவதோடு அந்தத் திருமணத்திற்கு அபிமானி யாகவு மிருக்கக்கடவீர்கள். (ஆழ்வார், அந்நயப்ரயோஜனர் களை அழைத்ததின் வேறுபாடறியாத சம்சாரிகள், தங்களை அழைத்ததாகக் கருதிக்கொண்டு வந்து சேர்ந்தார்கள். அப் பொழுது அவர்களைநோக்கி),

ஆழ்— ‘கூழ் ஆள்பட்டு நின்றீர்கள்’ சோற்றுக்காக எவருக்காவது அடிமைகளாகி யிருக்கின்றவர்களே!

சம்சாரிகள்— ஸ்வாமி! நாங்கள் இங்குவந்து சேர்ந்தோம்.

ஆழ்— நான் உங்களையழைக்கவில்லை.

சம்— நாங்கள் தேவரீருடைய கூட்டத்தில் வந்து சேரலாகாதோ?

ஆழ்— ‘எங்கன்குமுவினில் புதுதலொட்டோம்’ எங்கள் கோஷ்ட யில் உங்களைப் புகவிடமாட்டோம்.

சம்— தேவரீருடைய கோஷ்டி அவ்வளவு சிறந்ததோ!

ஆழ்— அதற்கென்னதடையுண்டு!

சம்— அதன் சிறப்பு யாது?

*இங்குச் ‘செய்மின்’ என்றமல் ‘கொண்மின்’ என்றதனால், பகவத் கைங்கர்யத்தைப் பெரியோர்கள் அபிமானித்து ‘உங்களுடைய தாயிருக் கின்ற அடிமையை நீங்களே கொள்ளக்கடவீர்’ என்று கொடுக்கக்கொள்ள வேண்டுமென்கிற சாஸ்தார்த்தம் விளக்கப்பட்டதாயிற்று.

ஆழ்— “ஏழாட்காலும் பழிப்பிலோம் நாங்கள்” ஏழுதலைமுறையளவும் எவ்வகையாலும் ஒரு சிறிதும் பழிப்புடையோமல்லோம். இன்னும் ஸர்வேசுவரன் முன்செய்துபோந்த செயலுக்காற்றாமல் இப்பொழுது மனம் கொந்து வாழ்த்துக்கூறுகின்றவர்களன்றோ யாங்கள். அஃதாவது:- ‘இராக்கதர்வாழ் இலங்கை’— பிறர்களை ஹிம்ஸித்துத்திரிகிற கொடிய ராஜாஸர்கள் வர்த்திக்கிற தேசத்திலுள்ள. ஆள்பாழாக— ராஜாஸர்கள் நாசமாயொழிப. ‘படைபொருதானுக்கு’— பாணப்ரயோகஞ்செய்த சக்ரவர்த்தித்திருமகனாகிய ஸ்ரீராமபிரானுக்கு (அக்காலத்தில் வாழ்த்திச் செல்லாதருறை தீர) இப்பொழுது, ‘பல்லாண்டுகூறுதுமே’— பல ஆண்டுகள் வாழுக. என்று வாழ்த்துக்கூறுவோம். இப்படிப்பட்ட சிறப்புடையோம்.

(தொடரும்.)

ஸ்ரீ:
ஓர் எதிருரை.

[32-பக்கம் தொடர்ச்சி.]

இனி, விதுரர், திருதராஷ்டிரனைக்கி உரைத்தவிஷயம் ஆராயப்படுகிறது. ஸ்ரீ விதுரர், திருதராஷ்டிரனது மனமாசு நீங்கித் தெளிவடைதற்குரிய உபாயங்களைச் சிற்சில அத்யாயங்களிற் கூறிவருகையில் ஆங்காங்குப் பரம்பொருளாகிய ஸர்வேசுவரனைச் சிறிதுசிறிது குறித்துப்பேசினார். இவ்வுரைகளைக் கேட்டுவந்த திருதராஷ்டிரன் ‘பரமாத்மாவை யறிந்தவன் துன்பத்தைக் கடந்து நிற்கிறான்’ என்று சுருதிகூறியவாறு ‘பரமாத்மாவை யறிந்தாலன் நித் துன்பமுதலியவற்றைத் துடைத்தல் இயலாது’ என்று கருதி விதுரரை நோக்கி,

இங்கு ‘ஏழாட்கால்’ என்றது இருபத்தொருதலை முறைக்கும் உபலக்ஷணமாய் நின்றது.

“கைநகம் யதிகெ கிஹிசு வாவா விஹா விஹிதெ
தநெ ஸ்ரஸ்துருஷதெ ஸ்ரஹி விவித்ராணி ஹி ஹாஷஸெ”

“அங்கத்தம் யதிதே கிஞ்சித் வாசா விதுர வித்யதே
தந்மே சுசுருஷதெ ப்ருஹி விசித்ராணி ஹி பாஷஸெ”

நீர் ஆச்சர்யமான விஷயங்களைப் பேசுகிறீர். இன்னும் உமது வாக்
கால் சொல்லாதிருப்ப தொன்றுண்டாயின் கேட்க விரும்புகின்ற
எனக்கு அதனைச் சொல்லவேண்டுமென்றான். விதுரர்,

“யுதராஷ்டிர சுஹாரொ வெபஃ வுராணஃ ஸநாதநஃ
ஸநகஸுஜாதஃ ப்ரோவாசம்ருத்யுர் நாஸ்தீதி பாரத”

“ஸதெ தமஹ்யாநு ப்ரகாஸாஸ்து ஸவ்யாநு ஹுதயஸஸ்யாநு
ப்ரவக்ஷ்யதி ப்ரஹாராஜ ஸவ்ய வுக்ஷிதோ வரஃ”

“த்ருதராஷ்டிர குமாரோ வை ய: புராண: ஸநாதந:
ஸநத் ஸுஜாத: ப்ரோவாசம்ருத்யுர் நாஸ்தீதி பாரத”

“ஸதெ குஹ்யாந் ப்ரகாசாம்ச்ச ஸர்வாந் ஹ்ருதய ஸம்சயாந்
ப்ரவக்ஷ்யதி ப்ரஹாராஜ ஸர்வபுத்திமதாம் வர:”

பரதவம்சத்திற்பிறந்த திருதராஷ்டிர! பழமைவாய்ந்தவரும், பிரம்மா
வினுடைய புத்திரரும், நித்யருமாகிய எந்த ஸநத்ஸுஜாதர் ‘இறப்
பென்பது இல்லை’ எனக்கூறினரோ அவரே ரஹஸ்யமும் வெளிப்
படையுமான உன் மனச்சம்சயங்கள் எல்லாவற்றையும் விரித்துரைப்
பர். அவர் அறிவுடையேரர் அனைவரினும் சிறந்தவர். (ஆதலால்
உனது எத்தகைய சந்தேகங்களையும் நன்றாய்ப் போக்கித்தெளியப்
போதிப்பார்) என்று கூறினார். இது கேட்ட திருதராஷ்டிரன்,

“தபிஹாஸி ஜாநாமி தக்தொதொவெ ஸநாதநம்

தபிவ விஹா ஸ்ரஹி ப்ரஹாரொஷாஸி வெதவ”

“தமஹந்நாபி ஜாநாமி தத்வதோவைஸநாதநம்

தமேவ விதுர ப்ருஹி ப்ரஹாரொசேஷோஸ்தி சேத்தவ”

விதுரரே! ஸநத்ஸுஜாதரால் சொல்லப்போகிற பழமையான தத்
வார்த்தத்தை யானறிகிறேனில்லை. உமக்கு அதை அறியும் அறிவு
மிகுதியுமிருக்குமாகில் அதனைச் சொல்வீராக; என்னுன். விதுரர்,

“ஸூரோயோநா வஹம் ஜாதோ நாதோந்யத் வக்துமுத்ஸஹே
கூரோஸ்யத் யாவூஸி: வெடி தாம்ஸாஸுத்ஸஹம்”

“சூத்ரயோ நாவஹம் ஜாதோ நாதோந்யத் வக்துமுத்ஸஹே
குமாரஸ்யது யாபுத்தி: வேததாம் சாச்வதீமஹம்”

நான் சூத்திரஜாதியிற் பிறந்தவனாகலால் வேறு சொல்லத்துணிகி
றேனில்லை. ஆனால் ஸநத்ஸுஜாதருடைய ஜ்ஞாநம் எதுவோ அதனை
நான் ஸ்திரமாக அறிகிறேன் என்றார். இங்கு விதூரர் திருதராஷ்டிரா
னுக்கு முற்கூறிய அளவிலும் அதிகமாகத் தத்வத்தை உபதேசிப்
பதில் மனம் எழவில்லை. பிறருக்குத் தத்வத்தை உபதேசிப்பதில்
தமக்கு உரிமையில்லை பென்று கருதினர். இங்ஙனம் கருதினாரே
னும் இவர் மெய்ப்பொருளைக் கண்டுணர்ந்த சிறந்த ஜ்ஞாநமுடைய
யவராதலால் விரும்பிக்கேட்ட திருதராஷ்டிரனுக்கு ஜ்ஞானோபதே
சஞ்செய்ய அவர் மனக்கிளர்ச்சி புண்டாகாததற்குக் காரணம்
யாதெனில்? பெரியோர்கள் சென்றவழியில் உலகம் செல்லுமாத
லால் பெரியோர்களின் மனம் சாஸ்த்ரா விரோதமான கார்யத்தில்
முயற்சிக்கமாட்டாது. முயற்சிக்குமாகில், ‘எல்லாமறிந்த விதூரரே
தமக்குரிமையில்லாத கார்யத்தில் பிரவேசித்துவிட்டார் நாம் செய்
வதற்கென்ன’ என்று ஜனங்கள் தீயவழியிற் சென்றுவிடுவார்களெ
ன்ற கருத்தேயாம். இது நிற்க, மேலும் விதூரர்.

“ஸூரஹீம் ஹியோநிமோபந்: ஸுகுஹயமபியோ வதேத்
நதேந கர்ஹோ தேவாநாம் தஸ்மாதேதத்ப்ரலீமீதே”

“ப்ராஹ்மீம் ஹியோநிமோபந்: ஸுகுஹயமபியோ வதேத்
நதேந கர்ஹோ தேவாநாம் தஸ்மாதேதத்ப்ரலீமீதே”

ப்ராஹ்மண ஜன்மத்தையடைந்தவன் அதிரஹஸ்யமான விஷயங்
களை வெளிப்படையாகச் சொன்னாலும் அதனால் அவன் தேவர்
களாலும் இகழப்படமாட்டான்; ஆதலால் உனக்கு இதனைச்
சொல்லுகிறேனென்றார். இதனால் ‘பிறருக்குப்பதேசிப்பதாகிய
தொழிலைச் சூத்ரஜன்மத்திற் பிறந்தபான் கைக்கொள்வதானது
நிந்தையை உண்டுபண்ணும்’ என்று விதூரர் கருதினாரென்பதறிய
லாம்; மேலும் திருதராஷ்டிரன், விதூரரே! அந்தப் பழமைவாய்ந்த

ஸநத்ஸுஜாதரை இந்தச் சரீரத்தோடு சந்தித்தல் எப்படி ஆகும்?
ஆதலால் இப்பொழுதே அவரை யான் நேரேதரிசித்து ஸம்பாஷணை
செய்து உய்யும்வண்ணம் நீர் அவரை இங்கே வந்தருளும்படி
செய்யவேண்டுமென்று வேண்டினான். விதூரரும் அவன் வேண்டு
கோளிற்கிணங்கி ஸநத்ஸுஜாதரை தியானஞ்செய்தார். ஸநத்ஸுஜாத
ரும் அங்கு எழுந்தருளினார். விதூரர், ஸநத்ஸுஜாதரை விதிப்படி
உபசரித்து வழிபாடுசெய்து ஸ்வர்மி! திருதராஷ்டிரானுடைய
மனத்தில் ஒரு ஸம்சயம் உண்டாயிருக்கிறது. அடியேன் அதனை
விரித்துரைத்தற்கு அர்ஹனல்லேன். தேவரீர் இந்தத் திருதராஷ்ட்
ிரானுக்கு விரித்தருளிச்செய்யவேண்டும் என்று வேண்டினார். ஸநத்
ஸுஜாதரும் அங்ஙனமே அருளிச்செய்தார்; என்பது விதூரருக்
கும் திருதராஷ்டிரனுக்கும் நிகழ்ந்த வரலாறுகும்.

இங்குக் குறிப்பிடப்பெற்ற வரலாற்றை ‘விமர்சனம்’ சிறி
தேனும் ஆராமல் விதூரர் தம்மைச் சூத்ரனென்று குறிப்பித்
தது, ஆழ்வார் தம்மை ‘நீசனேன்’ என்றுரைத்தது போலாகும்
என்றது; சிறிதேனும் பொருந்துமோ? ‘விமர்சனம்’ உரைத்தபடி
விதூரர் தம்மை நைச்சியாநுஸந்தானமாகச் சொல்லிக்கொண்டா
ரென்றாலும் பின்பு திருதராஷ்டிரனுக்குத் தாமையன்றோ உபதேசித்
தருக்கவேண்டும். ஸநத்ஸுஜாதரை அழைத்து உபதேசிப்பித்தது
கூடாதன்றோ! இது நிற்க, இங்கு விதூரர், உபதேஷ்டாவாகவும்,
(உபதேசிப்பவனாகவும்) திருதராஷ்டிரன் உபதேசியனாகவும் (உப
தேசம் பெறுமவனாகவும்) ஆகிறார்கள். இந்நிலையில் உபதேசியனை
நோக்கி உபதேஷ்டாவானவன் தன்னை இழித்துக்கூறிக்கொள்வது
எங்கேனும் உண்டோ? இவ்விடத்தில் விதூரர், தமது பிறப்பின்
இயல்புரைத்தாரென்று சொன்னாலன்றி வேறு எவ்வகையாலும்
பொருளியையுமாறெங்ஙனம்? ‘ஈசுவான்ஸந்திதியில் தன்னுடைய
நீசத்வத்தை அநுஸந்திக்கையும்’ என்ற முறைபற்றியன்றோ ஆழ்
வார் அங்கு ஸர்வேசுவரனை நோக்கி ‘நீசனேன்’ என்று தம்மை
இழித்துரைத்தார். சூர்யகிரணங்கட்கு முன் பின்மினிப்பூக்கிகளின்
ஒளிபோலே ஸர்வேசுவரனுடைய ஸந்திதியில் மற்றோர்களுடைய
புகழ் இல்லை என்றன்றோ சொல்லும்படியிருக்கும். இத்தகைய பத

வந் ஸந்நிதியில் 'நீசனேன்' என்ற சொல்லினும் ஓர் தாழ்ந்த சொல்
விருக்குமாகில் அதைச் சொல்லிக்கொள்வதும் அழகுடைத்தாமன்
றோ! இங்கு, விதுரர் திருதராஷ்டிரனை நோக்கிக் கூறியதற்கும்,
ஆழ்வார் ஈசுவரனை நோக்கி யுரைத்ததற்கும் வேறுபாடு மிகுதியு
முண்டு. இரண்டையும் ஒருதன்மையதாகக் கருதலாகாது. நைச்சி
யாறு ஸந்தானம், தன்னின்னுயர்ந்தாரைக் கண்டவிடத்து நிகழ்வ
தாகும். தன்னையொத்தவரிடத்திலும், தன்னின் தாழ்ந்தவரிடத்தி
லும் அது உண்டாவதில்லை. இங்குத் திருதராஷ்டிரன் விதுரரிடத்
தில் சில உபதேசங்களைக்கேட்டு 'அவர் ஸந்தஸுஜாதருக்கொப்பான
ஜ்ஞாந விசேஷமுடையவராவர்' என்று கருதினானாலும், விதுரர்,
திருதராஷ்டிரனை நோக்கி உபதேசித்தாராதலாலும் திருதராஷ்டி
ரனைக் காட்டிலும் விதுரர் சிறந்தவராவார். ஆகவே விதுரர், திருத
ராஷ்டிரனை நோக்கி நைச்சிபாறுஸந்தானம் செய்துகொண்டாரென்
பது சிறிதும் பொருந்தாததாமென்றறியக்கடவது.

'விமர்சனம்', (14, 15-ம் பக்கங்களில்) "ப்ராஹ்மணரைத் தவிர
மற்றையோர் உபதேசித்தல்கூடாது என்பது கருத்தாயின் தர்
மத்தை நிலைநிறுத்தும்பொருட்டு அவதாரஞ் செய்தருளிய ஸ்ரீ
கண்ணபிரான், அர்ஜுனனுக்கு ஜ்ஞாநோபதேசஞ்செய்து கீதா
சார்யனென்ற பெயரை ஏற்றிருப்பானோ? ஒன்று, உபதேசஞ் செய்
யாதிருப்பான்; உபதேசஞ்செய்யஎண்ணினானாயின் ப்ராஹ்மணனாகப்
பிறந்திருப்பானன்றோ! கண்ணன் உலகதர்மத்தைக் கெடுக்கப்பிறந்த
வன்' என்று ஒருவேளை வியாசகரவர்கள் சொல்லிவிடுவார்கள்
போலும்." என்றுரைக்கிறது,

சாஸ்திரம், 'இதைச்செய்க' 'இதைச் செய்யாதொழிக' என்று
ஆத்மாக்களை நோக்கியே விதிவிலக்குகளைக் கூறுகிறது. ஆதலால்
சாஸ்திரத்திற்கு விஷயம் ஆத்மாக்களாம். ஈசுவரன் முற்றறிவின
னாதலாலும், அசேதனம் அறிவற்றதாகையாலும் இந்த இரண்டு
வஸ்துக்களும் சாஸ்திரத்திற்கு விஷயமில்லை. ஆதலால் சாஸ்திரவசிய
யன் ஆத்மாக்களேயாம். ஈசுவரன் சாஸ்திரவசியனாகமாட்டான்.
சாஸ்திரம், ஈசுவரனுடைய ஆஜ்ஞாருபமாய் (கட்டளைவடிவாய்)
இருப்பதால் அவனை இது கட்டளையிடாது. ஆதலால் ஸர்வேசு

வரன் அவதரித்துச் செய்த செயலெல்லாம் சாஸ்திரத்திற்குப்
பொருத்தமாயிருக்கவேண்டுமென்ற நிர்ப்பந்தமில்லை. அவன், வராக
ருபியாகவும், ஹம்சருபியாகவுமிருந்து உபதேசித்தானென்று
சொல்லப்பட்டுள்ளதே. இப்படி திரியக் (விலங்கு) ஜாதியாயிருந்து
உபதேசிக்க வேண்டுமென்று எந்த சாஸ்திரத்தில் எழுதிவைத்து
ளது? இதனாலும் அவன் செய்கை ஆராயப்படமாட்டாதென்பது
தெரியவில்லையா? தக்ஷதரிசியாகிய ஆழ்வாரும் ஸர்வேசுவரனுடைய
ஜகதாசாரிசையை ஆராய்ப்புக்கு "ஒத்தவொண் பல் பொருள்களு
லப்பிலனவாய் வியவாய், வித்தகத்தாய் நிற்பிரீ யிவையென்ன விட
மங்களே" என்று அருளிச்செய்தார். ஆகவே அவனுடைய செயலை
ஆராய்வதெவ்வனம்? இதுவிற்க, கண்ணபிரானிடத்தில், பொய், களவு,
காமம் என்ற இம்முன்றும் நிறைந்துகிடந்தன; ஆதலால் இவன்
தொழத்தக்கவனாகானென்று சொல்லிவிடலாமா? பெரியாரும், "மத்
துறுகடை வெண்ணெய்களவினிலுரவிடையாப்புண்டு, எத்திறமுரவி
னோடினைந்திருந் தேங்கியவெனிலே" என்று கண்ணன் வெண்
னெய்களவுண்டு உரவிற்கட்டுண்டசெயலை நினைந்துரைந்து சோக
முற்றிருந்தாரென்பது பிரஸித்தியன்றோ! இதனால், ஸர்வேசுவரன்
எச்செயலைச் செய்தாலும் போற்றத்தக்கவனாகவே விளங்குவான்
என்பது பெறப்படும். 'ராமாநுஜஸித்தார்த்தபிரகாசிகை' ப்ராஹ்மண
ரல்லாதாரும் ஜ்ஞாநோபதேசஞ் செய்யலாகாதென்று மறுத்துரைக்க
வில்லை யென்பது முன்னரே சொல்லப்பட்டது. அங்ஙனமிருக்க
'விமர்சனம்' கண்ணன் கீதாசார்யனென்ற பெயரை ஏற்றுக்கொண்டு
ஜ்ஞாநோபதேசஞ் செய்யலாமா? என்று கேட்கிறகேள்வி சிறிதும்
பொருந்தாதாம். 'விமர்சனம்' கருதியபடிவைத்துக்கொண்டாலும்,
கீதாசார்யனை இங்கு எடுத்துக்காட்டியது தக்கதன்றாமென்பதை
மேற்கூறியவாற்றால் அறியலாம்.

Released by Maran's Dog, Toronto, Canada

'விமர்சனம்' (15, 16-ம் பக்கங்களில்) "வியாசகரவர்கள் எப்படிப்
பட்ட ஜ்ஞாநாதிகளும் லோகஸங்க்ரஹார்த்தமாக வர்ணசிரம தர்
மங்களை அதிக்ரமித்தார்களில்லை' என்றார்கள். ஆயின் மதுரகவிகள்
ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் இவர்கள் தங்களினும் அறத்தாழ்ந்த வகுப்
பினராகிய ஆழ்வாருக்கு சிஷ்யர்களாதல்கூடுமோ? இவர்கள் ஜ்ஞா

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

ஹையேகருதி வழிபாடு முதலியவற்றைச் செய்தார்களாதலால் விரோதமாகாதென்க. இங்கு 'விமர்சனம்' எடுத்துக்காட்டிய உதாசனமெல்லாவற்றாலும் போந்தபொருள்வது:- ஜ்ஞாநாதிகர் உயர்ந்தோராலும் போற்றப்படுவார்கள் என்பதேயாம். இன்னும் இங்கு வழிபடப்பட்டவராகிய ஆழ்வார் முதலானார்கள் சாஸ்த்ர விரோதமாகத் தங்களுடைய ஜ்ஞாநத்தின் சிறப்பெடுத்துரைத்து 'எங்களை வழிபடக்கடவீர்கள்' என்றுரைக்காததினால் இவர்கள் பகவதாஜ்ஞாநைகங்கர்யநிஷ்டராய் விளங்கினார்கள். வழிபாடு செய்தவராகிய மதுரகவிகள் முதலானவர்கள் ஜ்ஞாநாதிகர்களைக் குல்தெய்வமாகப் பாராட்டிச் சென்றார்களாதலால் பரமவைதிகநிஷ்டராய் விளங்கினார்கள். ஆக இருதிறத்தார்களிடத்திலும் இரண்டு தர்மங்கள் வெளியாகின்றன. 'விமர்சனம்' இவற்றை ஆராயாமல் மதுரகவி, நாதமுனிகள் முதலானார்கள் வர்ணாசிரம தர்மத்தை அதிக்ரமித்தார்களென்றெடுத்துரைத்து விபப்பீப!

இன்னும், 'விமர்சனம்' பாமவைதிக நிஷ்டரால் அறுஷ்டிக்கப் பட்ட அறுஷ்டாநமுறைகளைப் பொதுவிதிகளாகக்கொண்டு எடுத்துரைப்பதெல்லாம் பொருத்தமற்றனவாய்; என்பதற்குச் சில திருஷ்டாந்தம் எடுத்து விளக்கலாகும். அவை வருமாறு:- சபரி.சக்ரவர்த்தித்திருமகனுக்கு (பூரீராமனுக்கு) எச்சில் கனி விருந்தளித்தா ளென்று எல்லோரும் எச்சில்செய்தே திருவாராதனைசெய்யலாமா? த்ரௌபதி ஐந்துபேர்களைக் கணவர்களாகக் கொண்டாளென்று எல்லா ஸ்திரீகளும் பலபேர்களைக் கணவர்களாகக் கொள்ளலாமா? ஜகதாசார்யராகிய உடையவர் ஆசார்ய நியமனத்தை அதிக்ரமித்தா ரென்று எல்லோரும் ஆசார்யநியமனத்தை அநாதரித்துவிடலாமா? உடையவர் முதலிகளுடன் எழுந்தருளுகிற காலத்தில் பெரியநம்பி கள் தண்டன் ஸமர்ப்பித்தாராதலால் ஆசார்ய லக்ஷணம் சிஷ்யனைத் தண்டன் ஸமர்ப்பிப்பதாடுமென்று சொல்லிவிடலாமா? வடுகநம்பி, தமது ஆசார்யன் திருவடிநிலையைத் திருவாராதனப்பெருமானுடன் சேர்த்து எழுந்தருள் பண்ணினாரென்று எல்லோரும் அங்ஙனமே செய்யலாமா? இவை யெல்லாம் அத்யந்த பக்தி நிஷ்டரின் நிலை எல்லவா! இவை யாஸ்திர விரோதமாகக் காணப்பட்டாலும் ஆசார்

யப்படமாட்டா என்பது விதியன்றோ! இன்னும் இங்குரைத்தவை யெல்லாம் அந்தரங்கமாக அநுஸந்திக்கத்தக்கன என்ற கருத்து பற்றியே பெரியோர்கள் இவற்றை வெளியிடுகின்ற கார்த்தங்களுக்கு 'ரஹஸ்யகார்த்தங்கள்' என்று பெயர்சூட்டிச் சென்றார்கள். இதனாலும், இவற்றிலுரைக்கின்ற விஷயங்களைப் பொதுவிதிகளாகக் கொண்டு வழக்கிடலாகாதென்பது தோற்றவில்லையா?

'விமர்சனம்' (16-ம் பக்கத்தில்) "எம்பெருமானார் திருக்கச்சி நம்பிகளை ஆசிரயிக்காமல் பெரிய நம்பியை ஆசிரயித்ததனால் வர்ணாசிரமதர்மம் கடத்தலாகாது என்பது ஸுஸ்பஷ்டம் என்றார்கள். இதற்கு நாம் மேற்காட்டியவைகளே போதுமானவையாகும். ஆயினும் இவ்விருத்தாந்தத்தையும் ஆராய்வோம்" என்று பேசுகிறது.

'ராமாநுஜஸித்தாந்தப்பாகாசிகை' விதூரர் விருத்தாந்தம் உரைத்துச் சென்றபின் அவ்விருத்தாந்தத்தால் போந்தபொருள் இன்ன தென விளக்குதற்காக எப்படிப்பட்ட ஜ்ஞானாதிகர்களும் லோக ஸங்க்ரஹார்த்தமாக தங்கள் தங்களுடைய வர்ணாசிரம தர்மங்களை அதிக்ரமித்தார்களில்லை என்பது ஸுஸ்பஷ்டம்' என்றுரைத்து முடித்தது. அதன்பிறகு "ஆழ்வார்கட்குப்பின்பு இதுவரையிலுள்ள ஆசார்ய-பரம்பரையில் பிராஹ்மணரைத்தவிர மற்றவருணத்தவர்கள் ஆசார்யபதத்தை அபலம்பித்தார்களில்லை. நேரில் தேப்பெருமானாடன் ஸல்லாபம் பண்ணிக்கொண்டுவந்த திருக்கச்சிநம்பியை விட்டு ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் பெரியநம்பியை ஆசிரயித்தபடியாலும் அந்த அர்த்தம் ஸுஸ்பஷ்டம் என்று கூறியது. இந்தவாக்யம் பிராஹ்மணரல்லாதார்கள் ஆசார்ய பதவியை வகிக்கவில்லை யென்பதற்கு திருக்கச்சி நம்பியைத் திருஷ்டாந்தமாக எடுத்து விளக்கியது. 'விமர்சனம்' இவ்வேறுபாடு அறியமாட்டாது வர்ணாசிரம தர்மங்களைக் கடக்கலாகா தென்பதற்குத் திருக்கச்சிநம்பியைத் திருஷ்டாந்தமாக எடுத்துக்காட்டியதாகக் கருதுகிறது. இதுவும், விமர்சனத்தின் விஸ்மிருதியாம். இது நிற்க, மேலே ராமாநுஜஸித்தாந்தப்பாகாசிகையில் குறிப்பிடப்பட்ட விஷயங்களை மாறுபடக்கருதி 'விமர்சனம்' விரிவாய் எடுத்துப்பேசுவதெல்லாம் ஈண்டு எடுத்துரைப்பது வீண்பணியாமெனவிடுக்கலாயின. இனி, திருக்கச்சிநம்பி விஷயமாக

'ராமாநுஜஸித்தாந்தப்பாகாசிகை' யிற்கண்ட வாக்யத்தின் பொருளுரைக்கப்படும். அதுவருமாறு:- 'நேரில் தேப்பெருமானாடன் ஸல்லாபம் செய்துகொண்டுவந்த' என்றது தேப்பெருமாள் திருக்கச்சி நம்பிகளின் ஜ்ஞான வைராக்யத்தைக்கண்டு தம் அர்ச்சையின் நிலையைக்குலைத்து, நிற்க அவருடன் வார்த்தை பேசுநல்முதலிய ஸல்லாபம்செய்துகொண்டுவந்த என்றவாறு. 'திருக்கச்சிநம்பியை' என்றதனால் தேப்பெருமானால் பாராட்டப்பட்ட பெருமைவாய்க்கப் பெற்றவரென்றறியக்கிடக்கிறது. 'விட்டு' என்றது உடையவர், 'இவ்வே நமக்கு பரமாசார்யராகக்கூடவர்' என்று வந்தடைந்த காலத்தில் திருக்கச்சிநம்பிகள் 'நாம் ஆசார்யபதவியை வகிப்பது முறையாகாது' என்று கருதி உடையவரைநோக்கி, ஆத்மருணத்திற்குச் சேர்ந்திருந்துள்ள பரமவைதிக நிஷ்டையையுடையவராய்ச் செய்ய நினைத்தீர் ஆகிலும், வர்ணாசிரம தர்மத்திற்குத்தென விளக்கமாய்ரதைக்குப் போந்திராது என்று விலக்கியருள்' அதனால் உடையவர் அவரைவிட்டு என்றவாறு. 'பெரியநம்பியை ஆசிரயித்தபடியாலும்' என்றது. ஆசார்யபதவியை வகித்தந்திரிய பிராஹ்மணரெனத்தமரான பெரியநம்பியை அடைந்தபடியாலும் என்றவாறு. 'அந்த அர்த்தம்' என்றது, பிராஹ்மணரல்லாதார்கள் ஆசார்யபதவியை வகிக்கலாகாது என்றவிஷயம் என்றவாறு. 'ஸுஸ்பஷ்டம்' என்றது, இந்த விருத்தாந்தத்தால் தெளிவாக அறியத்தக்கதாகம் என்பதுரை நின்றது.

'விமர்சனம்' (18-ம் பக்கத்தில், "அவரவர்கள் தாங்கள் பஞ்சஸம்ஸ்கார பூர்வகமாகமந்த்ரோபிதேசம் செய்யலாகாது. ஆழ்வாரும் லோகஸங்க்ரஹத்தின் பொருட்டு அவ்வாறானமாய்ச் செய்யவில்லை என்றார்கள். ஆனால் விசேஷார்த்தங்களை உபநிததிக்கலாமென்று இவ்விடத்தில் ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இது, அவர்கள் முன்னர்க்குறியதற்கு விரோதமே" என்று கூறுகிறது.

இங்கு 'விமர்சனம்' தான் முன்னுரைத்தவற்றை மறுபடியும் கூறுகிறது. இங்ஙனம் கூறியதுகூறிய பொழுதுபோக்குவதும் ஓர் அழகெனக்கருதியதுபோலும்.

'விமர்சனம்' (18, 19-ம் பக்கங்களில்) எந்த ஜாதியினரேனும் வைஷ்ணவரெனத் தாங்கள் உடையவர்கள், அவர் பண்டைக்குலம்

கழிப்பெற்றுத் தொண்டக்குலத்தினராகின்றார்' என்றுரைத்து இதற்குப் பல்பிரமாணங்களும் எடுத்துக்காட்டியது.

'ராமாதுஜஸித்தாந்தப்ரகாசிகை' பண்டைநீங்கப்பெற்ற பரம பாகவதர்களாய் விளங்குகின்றவர்களை நீ கதை செய்துரைத்ததுண்டா? இல்லையே. இங்ஙனமிருக்க இதைக்குறித்து 'சிமர்சனம்' பேசுவதெல்லாம் வெற்றுரைகளாமென்றே இங்கு ஒழிக்கப்பட்டன. இத்துணையு முரைத்தவாற்றால் 'சிமர்சனம்' உரைத்தவற்றிற்கெல்லாம் தக்கசமாதானம் சொல்லப்பட்டன; எப்பதை அறிஞர்களறிவார்களாக.

ப. அ.

முற்றிற்று.

மநீ:

மதங்கன்.

ஸ்ரீவேசுவரனுடைய கட்டளைவடிவாய் விளங்குகின்ற சாஸ்த்ரங்கள், வர்ண பேதங்களையும், ஆர்யம பிதகத்தையும், அவற்றிற்குரிய ஒழுக்கங்களையும் விடுத்துரைத்தன. அவற்றுள் கூத்திரியன், வைசியன், சூத்ரன் என்ற மூவரும் பிராம்மணத்தன்மையை அடையவேண்டுமானால் யதுசெய்யவேண்டுமென்று தர்மபுத்ரர் பிஷ்மாசார்யரைக் கேட்டார். பிஷ்மர், உதிஷ்டிமா! கூத்திரியர் முதலிய மூவரும் தவமுதலில் நல்லதொழிலைப் புரிவரேனும் பிராம்மணத்தன்மையடைவது மாதிரி அரிதாகும். அது, அவ்வளவு சிறப்புடையது. இன்னும் அது, அநேக ஜன்மங்களிற் செய்த ஸங்க்ருதபலத்தால் அடையத்தக்கது. இவ் விஷயத்தைக் குறித்துப் பழமையான மதங்கள் வரலாற்றைக் கூறுகின்றன கேட்பாயாக.

ஒரு பிராஹ்மணனுக்குப் பிராம்மண ஸ்திரீயிடம் நல்லகுணம் நிரம்பப் பெற்றவனாகிய மதங்கனென்ற புதல்வன் பிறந்தான். ஒரு

நாள் பிராம்மணன் மதங்கனை நோக்கி பிள்ளாய்! இதோ கழுதைகள் பூட்டப் பெற்றிருக்கின்ற தேரின்மீதேறிச் சென்று யாகத்திற்குரிய வஸ்துக்களைச் சேகரித்துக்கொண்டு வரக்கடவாய் என்றான். மதங்கன் தன் தந்தையின் சொல்லை மேற்கொண்டு தேரின்மீதேறிச் செல்லுகையில் தேரில் பூட்டப்பெற்றுள்ள குட்டிக்கழுதையை அதன் தாயின் முன்னிலையில் பலமுறை சாட்டையினால் முக்கில் அடித்தான். இதைக்கண்ட தாய்க்கழுதை மிகவும் பரிதாபங்கொண்டு மைந்தனே! கவலைப்படாதே. இவன் பிராம்மணனில்லை. சண்டாளன். இவனது செய்கையே இவனுடைய பிறப்பை நிச்சயப்படுத்துகிறதல்லவா! இவன் பிராம்மணனாயிருப்பானாகில் இவ்வளவு கொடிய செயலைச் செய்யமாட்டான். பிராம்மணன் எல்லோருக்கும் நன்மையைக் கற்பிக்கும் ஆசார்யனாயிருந்து தானும் எல்லோரிடத்திலும் அருளுடையவனாயிருப்பான்; என்று சொல்லியது.

இதைக்கேட்ட மதங்கன் வினாவாகத் தேரைவிட்டிறங்கி, அந்தக் கழுதையை நோக்கி என் தாயார் யாரால் கெடுக்கப்பட்டாள், என்னைச் சண்டாளனென்று எப்படி அழிகின்றாய்? என்னுடைய பிராம்மணத்தன்மை யாரால் கெடுக்கப்பட்டது? இவற்றையெல்லாம் உண்மையாகவும் தெளிவாகவும் சொல்வாய் என்று கேட்டான். கழுதை, மதங்கனை நோக்கி நீ கள்ளாண்டு மயங்கின பிராம்மண ஸ்திரீயிடம் காவிறனுக்குப் பிறந்தாய். ஆதலால் உனக்குப் பிராம்மணத்தன்மை நீங்கப்பெற்றுச் சண்டாளனாயிருக்கின்றாய் என்றது. இதுகேட்ட மதங்கன் கவலையுற்றுத் தான் உத்தேசித்துவந்த கார்யத்தைச் சிந்தித்தும் கவனிக்காமல் தன் தந்தை இருப்பிடம் வந்து சேர்ந்தான். இவன் தந்தை பிள்ளாய்! யாக கார்யத்திற்காகச் சென்ற நீ வானாவந்து சேர்ந்தனையே; இங்ஙனம் வந்து சேர்வதற்குக் காரணம் யாது? என்ன இடையூறு வந்தது? என்று வினாவினான். தந்தையே? சண்டாளஜாதியிற் பிறந்த எனக்கு எப்படிச் சுகமுண்டாகும்? மிருகஜாதியிற் பிறந்த இந்தக் கழுதை என்னை நோக்கி நீ பிராம்மண ஸ்திரீயிடம் ஒரு சண்டாளனுக்குப் பிறந்தாய் என்று தெரிவிக்கிறது. ஆதலால் என்னுடைய சண்டாளத்தன்மையை ஒழித்துக்கொள்ளப் பெரிய தவஞ்செய்யப் போகிறேனென்று சொல்லிப் புறப்பட்டான்.

பின்னர், பெரிய காட்டிற்சென்று தவஞ்செய்தான். இவனுடைய தவாக்கியானது, தேவர்களையும் வருத்தியது. தேவேந்திரன், இவனுடைய தபசிற்ரு இரக்கங்கொண்டு பிரத்யக்ஷமாகி மதங்கா! மனிதற்குரிய சுகங்களையெல்லாம் ஒழித்துவிட்டு நீ எதற்காக இத்தகைய தபசைச் செய்கின்றாய்? நீ விரும்பியதைத் தாமதமின்றியில் கேட்பாயாக; என்றான். அதற்கு மதங்கன், 'நான் பிராம்மணனாக விரும்பித் தவஞ்செய்தேன்! ஆகலால் அவ்வரத்தை அளித்தருள்க; என்று கேட்டான். மதங்கா! நீ கேட்கின்ற வரம் உனக்குத் தகாது; நீ மதிக்கெட்டு இவ்வாறு கேட்கின்றாய்; ஆத்மசுத்தியில்லாதவர்கள் பிராம்மணபத்தைப் பெறுவதெவ்வளம்? நீ சண்டாளனாயிருந்து, எவ்வகையாலும் சிறந்ததென்று யாவராலுங்கருதப்படுகிற பிராம்மணபத்தை வேண்டிவைபேல் விரைவில் கெட்டு விடுவாய்; என்றான்.

இதுகேட்ட மதங்கன் மேலும் தவஞ்செய்வதில் மன உறுதி கொண்டு நியமந்தவறாமல் ஒற்றைக்காலால் அசையாமல் நின்று நூறு வருஷகாலம் தவஞ்செய்தான். இந்திரன் மறுமுறை இவனிடம் வந்து மதங்கா! நீ எவ்வகையாலும் இப்பொழுதே பிராம்மணபத்தை யடையமாட்டாய்; வீணான காரியத்தில் பிரவேசிக்கின்றனையே; சண்டாளனானவன் அதே ஜன்மம் பலவெடுத்துப் பின் அதனினுமுயர்ந்த சூத்ரஜன்ம மெடுக்கிறான். அதுபோல சூத்ரனும், வைசியனும், கூத்திரியனும், அவ்வப் பிறப்பில் பல பிறவிகளெடுத்துப் பின் பிராம்மணஜன்மமடைகிறான். இந்தப் பிராம்மண ஜன்மம் பலவெடுத்த பின்பு உத்தம பிராம்மணனாகப் பிறக்கிறான். உத்தமனல்லாத பிராம்மணனிடத்தில் துயரமும், மகிழ்ச்சியும், விருப்பும், வெறுப்பும், கர்வமும் அதிகப்பேச்சும் உண்டாகின்றன. இந்தப் பகைகளை வெல்வானாயின் அப்பொழுது அவன் நற்கதியடைவான். மேற்கூறப்பட்ட பகைகள் அவனை வெல்லுமாயின் அவன் பழுத்த பனங்கனிபோல விழுவான். மதங்கா! இவற்றையெல்லாம் நன்றாய் அறிந்துகொண்டு நீ வேறு எந்த வரத்தையாவது கேட்பாயாக; என்று சொன்னான்.

இதுகேட்ட மதங்கன் தான்கொண்ட கொள்கையை எவ்வாறு விளக்கிவிடவேண்டுமென்ற மனவுறுதி கொண்டு மறுபடியும் நியமந்தவறாமல் ஆயிர வருஷகாலம் ஒற்றைக்காலால் நின்று

தவஞ்செய்தான். முன்போல அங்கு இந்திரன் வந்துசேர்ந்தான். அப்பொழுது மதங்கன் இந்திரனை நோக்கி 'நான் ஆயிர வருஷகாலமாக கீம்புலன்களையு மடக்கி ஒற்றைக்காலால் நின்றேன். அப்படியிருக்க நான் பிராம்மணத்வத்தை ஏன் அடையக்கூடாது? என்று கேட்டான். இந்திரன், சண்டாளஜன்மத்திற் பிறந்தவனுக்கு எவ்வகையாலும் பிராம்மணத்வம் வரமாட்டாது நீ வேறு எந்த வரமாவது கேட்பாய் உன்னுடைய பிரயாசைகளெல்லாம் வீணாகமாட்டா என்று சொன்னான். மதங்கன் மிகவும் மனத்துயரடைந்து கையைக் குச்சி சென்று நூறு வருஷகாலம் கால் கட்டை விரலால் நின்று தவஞ்செய்தான். அவன் அன்னுகாரமின்றி அருந்தவஞ் செய்தானாலால் அவன் சரீரம் எலும்பும், நரம்பும், தோலுமாகவே இருந்தது. இந் நிலைமையில் இந்திரன் வந்து அவன் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு மதங்கா! நீ இந்த ஜன்மத்தில் பிராமணனாவது விரோதமாகக் காணப்படுகிறது. பிராமணத்வம் அடைவது மிகவும் கஷ்டமன்றோ! பிராம்மணனைப் பூஜிப்பவன் சுகமடைவான். எல்லோருடைய யோகக்ஷேமங்களெல்லாம் பிராம்மணனிடத்தில் ஒப்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. பிராம்மணன் திருப்தியடைவானாகில் பித்தருக்களும், தேவர்களும் திருப்தியடைவார்கள். பிராம்மணன் நினைத்தவற்றை அப்படியே செய்து தலைக்கட்டவல்லவன். மற்றவர்கள் அங்கனஞ் செய்யமுடியாது. ஆகலால் நீ வேறு வரங்கேட்பாய் என்று சொன்னான்.

மதங்கன், இந்திரனை நோக்கி துன்பத்தினால் பிடிக்கப்பட்ட என்னைமேன்மேலும் துன்பப்படுத்துகிறாய். சண்டாளனாய் இருந்தவினாலுண்டாகும் இழிவு என்னை மிகவும் வருத்துகின்றது. நீ நினைத்தால் எதுதான் செய்யமுடியாது? ஆகையால் எப்படியாவது எனக்குப் ப்ராஹ்மணத்தன்மை அளித்து என்னைக் காப்பாற்றியருளல் வேண்டும்; என்று மறுபடியும் ப்ரார்த்தித்தான்.

அதற்கு இந்திரன், ஹே மதங்க! ப்ராஹ்மணனாக வேண்டுமென்று நீ விரும்புவது தகுதியுடையதன்று. உலகத்திலுள்ள நான்குவகைப்பட்ட வர்ணங்களிலும் ப்ராஹ்மணஜன்மம் பெறுதற்கரியதொன்று. அவ்வாறு பெறுதற்கரிய செல்வமாகிய அதைச் சிலர் பெற்றுவைத்தும் அதற்குத்தக்க ஒழுக்கமுடையவர்களாய் இருப்பதில்லை. அவ்வாறு ப்ராஹ்மணத்தன்மையை அலக்யம்

என்றிருப்பதால் விதிசூடுமோவென்னில் 'ஸூரசுவாஹுஜீத' 'ஸ்நாத்வா புஞ்ஜீத' என்கிறவிடத்தில் ஸ்நாநமும், போஜநமும் ப்ராப்தமாயிருக்கச் செய்தேயும் ஸ்நானோத்தரகாலீநத்வத்தில் எப்படி விதிக்கு தாத்பர்யமோ அப்படியே த்யாகோத்தரகாலீநத்வத்தில் விதிக்கு தாத்பர்யம். அதாவது ஸர்வேசுவரனை யுபாயமாக வரிக் கும்போது உபாயாந்தரங்களை விட்டே வரிக்கவேணு மென்பதாம்.

அப்படியன்றிக் கை, சுனித்யுலேஸுவம் லோக ரிஜெபூவ்ய
மஜிஸூரீம் மூகாபாபூயணம்' 'அநித்யமசுகம் லோகமிமம் ப்ரா
ப்யபஜஸ்வமாம் புக்த்வா சாந்த்ராயணம்' என்கிறவிடத்திற் போலே
அசக்தியாலே த்யாகம் ஏற்படுமானால் என்று சொல்லலாமோ வென்
னில். சரமசுலோகார்த்த விவரணமாயுள்ள, "விதரம் ரிதரம் டா
ராநு" "பிதரம் மாதரம் தாரான்" என்கிற சுலோகத்திலும்,
"தஸ்யுத ரூவொக்ஷ ஸுஜ்ய வொதநாம் பூகிவொதநாம்" 'தஸ்
மாத்வ முத்தவோத் ஸ்ருஜ்ய சோதநாம் ப்ரதிசோதநாம்' என்கிற
சுலோகத்திலும், "த்யுஜயபூயபூய" 'த்யஜதர்ம மதர்மஞ்ச'
என்கிற சுலோகத்திலும் தியாகத்தில் விதி ஏற்படுவதால் அப்படிச்
சொல்வது அதுபபந்நம்.

அந்த சுலோகங்களில் விதி எப்படி ஏற்படுகிறதென்னில்? 'பிதா மாதரம்' என்கிற சுலோகத்தில் 'ஸுஸ்யபூபாநுஸுஸ்யஜ்யஸுஸ்யகாபாநுஸுஸ்யஸாக்ஷராத்' 'ஸ்வஸ்யதர்மந்:சஸந்த்யஜ்யஸர்வகாமந்:சஸாக்ஷராத்' என்று பிதா முதலானவைகளுடைய தியாகத்தைச் சொல்லியிருப்பதால் அவைகளுடைய தியாகத்தில் அநுவாதம் ஏற்படாததுபோல அவைகளோடே சேர்த்துச் சொல்லப்படுகிற தர்மத் தியாகத்திலும் அநுவாதம் ஏற்படப் பாஸத்தியில்லை. அப்படியே 'தஸ்யூத ஸுஸ்யவாஸுஸ்ய' 'தஸ்மாத்வ முத்தவோத்ஸ்ருஜ்ய' என்கிற சுலோகத்திலும், 'சோதநாம் பிரதிசோதநாம்' என்று, நிஷித்தகர்மங்களை விட்டு என்பதோடு கூட விஹிதங்களை விடவேணுமென்றிருப்பதாலும், 'த்யஜதர்மமதர்மஞ்ச' என்கிற சுலோகத்திலும் அப்படியே யிருப்பதாலும், அநுவாதம் என்று சொல்வது அநுபபந்தமாகையால் விதியாகவே கொள்ளவேண்டும்.

மேலும், ஐயவசு பூவுத்திவிரொயி ஸ்பூவுத்தி நிவூத்தி: பூவுத்தி: 'பகவத் ப்ரவ்ருத்திவிஜோதி ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி: ப்ரபத்தி:' என்கிற பூர்வாசார்ய வாக்யப்படி ப்ரபத்திக்கு உபாயாந்தர ப்ரவ்ருத்தி விருத்தையாகையால் விருத்தத்யாகத்தில் அசக்த்தியா ப்ராப்திசொல்லுவது அநுசிதம். அப்படி அசக்த்தியாலே விட்ட உபாயாந்தரங்களை சக்தி ஏற்படுங்காலத்தில் அநுஷ்டித்தால் பகவத் ப்ரவ்ருத்தி விஜோதி ஸ்வப்ரவ்ருத்தி ஏற்படுவதால் அதிலுடைய நிவ்ருத்தியாகிய ப்ரபத்தியேற்படாது. ப்ருஹ்மாஸ்தரம் எப்படி வேறொன்றை ஸஹிக்கமாட்டாதோ அப்படியே ஸித்தேநோபாய ஸ்வீகார ரூபையான ப்ரபத்தியும் வேறொன்றான உபாயாந்தரத்தை ஸஹிக்கமாட்டாது. இது 'நாக்ஷஸாநாஜீவிஸ்யுஹா' 'நாக்ஷஸாநாமவிஸ்நும்பா' என்கிற சுலோகத்தில் வ்யக்ததம்..

திருவடியின்பேரில் இந்திசஜித்தாலே ப்ரயோகிக்கப்பட்ட
ப்ருஹ்மாஸ்திரமானது ராக்ஷஸர்களுடைய சணவல்க்கல ப்ரயுக்த
மான பந்தத்தை ஸஹிபாமல் நழுவிப்போனதுபோல் ப்ரபத்தியும்
உபாயாந்தர ப்ரவ்ருத்தி யேற்பட்டால் அத்தை ஸஹியாமல் நழுவி
விடுமென்று கண்டுகொள்க. இந்தவிஷயம், 'ததேகசரண வ்ரஜ்
ஹிததிரொபாய மூஹணெ விரூஹ்யதே' 'ததேகசரண வ்ரஜ்
யாஹிததிதரோபாய க்ருஹணே விருத்தயதே' என்கிற நிக்ஷப
சக்தர் வாக்யத்தாலும் தேசிகனாலருளிச் செய்யப்பட்டது.

அங்ஙனமன்றிக்கே அர்ஜுநன் முதலானவர்கள் ஜிதேந்திரி யாக்கிரேஸரர்களாய் பக்தியனுஷ்டானத்தில் சக்தர்களாயிருக்க சோகம் ஏற்படுவதற்குக் காரணம் துஷ்கரத்வபுத்திமாத்ர மன்று. “ஹ்ரிராவொநவொர்வாயுஃ” “பூமிராபோநலோவாயு:” என்று ஸமஸ்தசேதநாசேதநங்களுந் தனக்கு சரீரமென்று கண்ணனருளிச் செய்த வார்த்தையைக்கேட்டுத் தானும் சரீரபூதனாகையாலே சரீ ரம்போலே அத்தியந்தபரதந்த்ரான தனக்கு ஸ்வரூபநேஸ்வார் வயம் கூடாதாகையால் ஸ்வரூபவிருத்தத்வ ஜ்ஞானமே சோகத் துக்கு முக்கியகாரணமென்று ஏற்படுகிறது. ஆதலால் அசக்த்யா ஏற்பட்ட த்யாகத்தினுடைய அநுவாதமென்று சொல்வது அது சிதம். இப்படியாக த்யாகத்தில் விதியென்பது நிரூபிக்கப்பட்டது.

அங்ஙனன்றிக்கே ஸ்வரூபவிருத்தத்வஜ்ஞானத்தாலுண்டான ஸ்வாபாவிகாசக்தியாலுண்டான ஸர்வதர்மத்யாகத்தில் அதுவாதமென்றும், அப்படியே 'சரணம்வ்ராஜ' என்கிறவிடத்திலும், 'சுரேத லெஸ்யஷெஸைதாஃ' 'அம்ருதஸ்யைஷஸேது:' என்றும், 'சுரேஷ்ய யபிபுலநாதநம்' 'க்ருஷ்ணம்தர்மம்ஸனாதனம்' என்றும் சொல்லுகிற ப்ரமாணங்களைக்கொண்டும், கிருஷ்ணனுடைய அதிமாநுஷசேஷத்தங்களைக் கொண்டும் கிருஷ்ணனே நிரபேக்ஷாபாயமென்று அர்ஜுனனுக்கு நிச்சயமுண்டாயிருப்பதால் அதுவாதமே, 'உபேயபு ஂஜாநீஹி' 'தஜிஜிஜ்ஞாஸஸு' 'இமமர்த்தம்ஜாநீஹி தத்விஜிஜ்ஞாஸஸ்வ' என்கிறவிடங்களில்போலே இவ்விடத்திலும் 'வ்ராஜ' என்று சொல்லியிருக்கிறது. விதியில்தாற்பரியமில்லையென்று சில ஆசார்யர்களபிப்பிராயம்.

இனி, த்யாக சப்தார்த்தம் விசாரிக்கப்படுகிறது.— 'ஸர்வ தர்மான்' என்கிற பஹுவசனம் கர்மயோக முதலான உபாய பாஹுன்யத்தைச் சொல்லுகிறது; ஸர்வசப்தம் அவைகளுடைய அங்கங்களைச் சொல்லுகிறது. ஆகவே அங்கங்களோடேகூடின உபாயங்களைவிட்டு என்று ஏற்படுகிறது.

விடுகையாவது:—உபாயத்வபுத்தியைவிட்டு என்று சில ஆசார்யர்களுடைய அபிப்பிராயம். அப்படியன்றிக்கே ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் அநுஷ்டிக்காமலிருக்கை என்று சில ஆசார்யரபிப்பிராயம். அப்படிச் சொல்லும்படித்தில், 'ஸுஃப்யாஹீநொ சுஸுஃவிநிபுத்யுஃ குஜ்ஞா ஹேஜீஜீஜெஹீஜீஜஹுகொஹி நவெஷ்ணவ:' 'ஸந்த்யாஹீநொ அசுசிரித்யம் ஆஜ்ஞாச்சேதி மமத்ரோகி மத்பக்தோபி நவைஷ்ணவ:' என்கிற ப்ரமாணங்களிருப்பதாலும், பூர்வாசார்யர்கள் அவ்விதர்களாய்க்கொண்டு நித்தியகர்மங்களை அநுஷ்டித்துக் கொண்டிருந்தபடியாலும், இப்போதும் அப்படியே அநுஷ்டானமிருப்பதாலும் அவைகளுக்கு விசாரதம் ஏற்படாதோவென்னில், அவைகளுக்கும் பரிஹாரம் சொல்லப்படும்.

சாணுகதர்கள் புபுக்ஷுக்களும், முமுக்ஷுக்களுமாவர்.— அவர்களுள்ளும் பக்தியோக நிஷ்டர்களும், ப்ரபத்தி நிஷ்டர்களு

முண்டு. இவர்களெல்லோருக்கும் நித்ய நைமித்திக கர்மங்கள் அநுஷ்டேயங்களாயிருக்கும். புபுக்ஷுக்களுக்கு இந்த கர்மங்கள் விஹித புத்யா அநுஷ்டேயங்கள். உபாஸகர்களுக்கு உபாஸநத்துக்கு அங்கத்யா அநுஷ்டேயங்கள். இவை, 'விஹிதக்யாஹீநொ குஜ்ஞாஹி லஹகாரிகெநவ சுழிஹொத்ராஹிதா தக்ஷிணாபெவ த உஸுபுநாசு' 'விகிதத்வாச்சாஸ்ரம கர்மாபி ஸஹகாரித்வேநச அக்நி ஹோத்ராதிது தத்கார்யாயைவ தத்தர்ஸநாத்' என்கிற ஸூத்ரங்களில் வ்யக்தம். உபாஸகர்களுக்கு விஹிதத்வாகாரம் த்யாஜ்யம். இந்த விஷயம், யோகதெசையில் ஏற்படுகிற நித்யகர்ம லோபத்தால், 'ஸுஃப்யாஹீநொ சுஸுஃவிநிபுத்யுஃ' 'ஸந்த்யாஹீநொ அஸுசிரித்யம்' என்கிறபடி கர்மானாஹதை யேற்படாமையால் அங்கியான உபாஸநத்துக்கு அங்கமாகவே அநுஷ்டிக்கவேண்டியது என்பது வித்தம். அப்படியே ப்ரபந்நர்களுக்கும், விஹிதத்வாகாரம் த்யாஜ்யம்; கைங்கர்யபுத்யா அநுஷ்டிக்கவேண்டியதுதான் முக்யம்.

கைங்கர்யமாவது ஸ்வாமியான ஸர்வேசவரனுடைய ஆஜ்ஞாபரிபாலன ரூபம். இத்தால் ஏற்படுகிற ஸர்வேசவரனுடைய முகோல்லாஸமே ப்ரயோஜனம். எப்படி ராஜாவுக்கு வல்லபனாயிருக்குமவன் தான் ராஜாவினுடைய ஆஜ்ஞையை அதிக்ரமித்தாலும் ராஜநிக்ரஹ மேற்படாமலிருந்தபோதிலும், தான் ஆஜ்ஞா ப்ரகாரத்தை அநுஷ்டிக்காமலிருந்தால் மற்றவர்களும் அந்த ஆஜ்ஞையை அநுஷ்டிக்காமலிருப்பார்களாகையால் ஆஜ்ஞைக்குக்குறைவு ஏற்படுவதுமன்றி, ஆஜ்ஞாதிக்ரமத்தால் ஏற்படுகிற ராஜநிக்ரஹத்துக்கு அவர்களிலக்காவார்களாகையால் அதனாலுண்டாகக்கூடிய அவர்கள் துக்கத்தைப்பார்த்து ஸஹியாமையும் ஏற்படுவதால் அவசியம் அநுஷ்டிக்கும்படியாயிருக்கும். இத்தால் ஆஜ்ஞா பரிபாலனம் ஏற்படுவதுமன்றி ப்ரோஜ்ஜீவநமும் ஏற்படும். இவை இரண்டாலும் எப்படி ராஜாவுக்கு முகோல்லாஸம் ஏற்படுமோ அப்படி ஸர்வேசவரனுக்கு முகோல்லாஸம் ஏற்படுமாகையால், அவனுக்கு அத்தியந்தாபிமதநாயிருக்குமவன் பகவதாஜ்ஞையை அநுஷ்டிக்காமலிருப்பதுபற்றி பகவந் நிக்ரஹ மேற்படாதிருந்தாலும் ஆஜ்ஞா பரிபாலனம் பகவந் முகோல்லாஸத்யா முக்யமாகையால் அவசியம்

அதுஷ்டிக்கும்படியாயிருக்கும். இந்த விஷயம் லக்ஷ்மீதர்த்தத்தில் 'யபாஹிவஜ்ஜொராஜோ' 'யதாஹிவல்ஸ்பாராஜ்யப:' என்று நுடங்கி பிராட்டியார் அருளிச்செய்திருப்பதால் கண்டுகொள்க.

அன்றிக்கே, 'நிஜகேடூழி ஹத்யாஹ் காய்யூகஸ் ப்ரீதெயுவ காரிகு' 'நிஜகர்மாதி பக்த்யார்த்தம் சூர்யாத் ப்ரீத்யைவகாரித:' என்கிற தோர்த்த ஸங்கிரஹ சுலோக- கம்பாயானுவஸரத்தில் தோர்த்த ஸங்கிரஹ ரகசியில் தேசிகனருளிச் செய்திருப்பதால் கண்டுகொள்ளத்தக்கது. அது வருமாறு:- 'ஸுஹ்யஸிவொவாய ஸ்யாவி ப்ரியதகி ஸுஹ்யஸி வித்ராஹ்வொவஸதஸி வியிவ ராஜோ பிஜரொண ஸாஜ்ய ஜோபுவதபுநொமத: ப்ரவ்யுத்யு வபதெது' 'சுத்ருடஸித்தோபாயஸ்யாபி ப்ரீயதம ஸுஹ்ருத் பித் ராத்யுபலானவத் விதிபராமர்சமந்தசேண ஸ்வாமி: ஓஞா ப்ரவர்த தனேராகத: ப்ரவ்ருத்யுபபத்தே:' என்பதாம். இதன் அர்த்தம்:— வித்தோபாயத்தில் திருடமான அத்தியவஸாயமுள்ளவனுக்கும், ஸுஹ்ருத்துக்கள் பிதா முதலானவர்களை வாளும் பண்ணுவது போல ஸ்வாமியுடைய ஆஜ்ஞாப்ரவர்த்தனத்தில், ராகததாலே ப்ரவ்ருத்தி உபபந்தமாம் என்பதாம்.

இப்படி, விஹிதமென்கிற புத்தியால் அதுஷ்டிக்கப்படுகிற நித்திய கைமித்திகங்களுக்கும், கைங்கர்ய புத்தியா அதுஷ்டிக்கப்படுகிற அவற்றிற்கும் ஸங்கல்பம் வேறுபட்டிருப்பதால், அக் கர்மாக்களும் வேறுபட்டிருக்கும். பலாபிஸந்தியுடன் பண்ணுகிற கர்மம் ப்ரவ்ருத்திதர்மமாகவும், பலாபிஸந்தியில்லாமற் பண்ணுகிற அந்நக் கர்மமே நிவ்ருத்திதர்மமாகவும் வேறுபட்டிருப்பதுபோல, அந்த தர்மமே கைங்கர்யபுத்யா அதுஷ்டிக்கப்பட்டால் அதுவும் வேறுகவேயிருக்கும். இதற்கு ப்ரமாணம்:- "ஸாஹ்யஸுதஸதாஹ் ஜெஃ நாலிப்யூபெண கபிலு, ஸாக்ஷாஜெவ கிநாநி ஸ ஜெகஃஸ்யபுயஜொக்ஷெயா: கந்யூயாலிம்மதெகானா கந்யூயாலிம்மதெஸுதா" "பாஹ்யஸஸதஸதாம்பேத: நாஸ்திப்ராயேண கர்ம ஸு, ஸங்கல்பா தேவபிந்நாநி ஸுஜெக: ப்ரபந்தமோக்ஷயோ: அந்யதர் விங்கதேகாந்தா அந்யதாலிங்கதேஸுதா" என்பதாம். இதன் அர்த்தம்

தம் நல்ல கர்மாக்களுக்கும், கெட்ட கர்மாக்களுக்கும் வெளிப்படையான வேறுபாடு பெரும் பாலுமில்லை. ஆகிலும் ஸங்கல்பம் வேறுபட்டிருப்பதால் அந்த இரண்டு கர்மாக்களும் பின்னங்களாம். ஸங்கல்பப் பேதமே பலபேதத்துக்குக் காரணம். தன்னுடைய கார்த்தயினுடைய ஆலிங்கனமும், தன்னுடைய புத்திரியினுடைய ஆலிங்கனமும் ஒன்றோடொன்று வேறுபட்டதாய்ப் பலமும் வேறுபட்டிருப்பது இதற்கு திருஷ்டாந்தம் என்பதாம்.

அப்படியிருப்பதால் கீழ்க்கூறப்பட்ட கர்மாக்களின் வேறுபாட்டால் 'ஸர்வதர்மார் பரித்யஜ்ய' என்கிறவிடத்தில் விஹிதத்வ புத்தியா அதுஷ்டிக்கப்படுகிற கர்மாக்கள் பின்னங்களாகையால், அந்த தர்மங்களுடைய ஸ்வரூபத்தாகமே பரித்யஜ்ய என்பதன் அர்த்தமாகும். இத்தையே புத்தித்யாகமாகவும் சொல்லலாம்.

அங்ஙனமன்றிக்கே ஸர்மார்யதர்மமென்றும், விசேஷதர்மமென்றும் தர்மங்கள் இரண்டு ப்ரகாரமுண்டு. ஸர்மார்ய தர்மமாவது ப்ராஹ்மண ஸாமார்யத்தாலே அதுஷ்டிக்கப்படுமவையான நித்ய கைமித்திக கர்மங்கள். விசேஷதர்மமாவது ஸ்ரீவைக்ஷணவர்களால் அதுஷ்டிக்கப்படுமவையான பகவத் பாகவத் விஷயங்களிற்பண்ணும் கைங்கர்யங்கள். ஸாமார்யதர்மமும் கைங்கரியமாயிருந்தாலும் அது பஹிரங்க கைங்கர்யம். இது அந்தரங்க கைங்கர்யம். இவைகளில் உபாஸகன் போகத்துக்கு அகிருத்தகாலத்தில் நித்திய கைமித்திகங்களை அதுஷ்டிப்பதுபோல இவனும் விசேஷ தர்மாதுஷ்டானத்துக்கு அகிருத்தகாலத்தில் ஸாமார்ய தர்மத்தை அதுஷ்டிக்கக்கடவன். விசேஷ தர்மத்தில் ஊற்றத்தாலே ஏற்பட்ட பாவவச்யத்தாலே தன்னடையே உறங்குவான் கைப்பண்டம்போலே ஸாமார்யதர்மம் நழுவிப்போய்விடும்.

இப்படியே ஆசார்ய ஹ்ருதயத்தில், 'ஜாத்யா சிரமநிகைநாஸி'ல் பேதிக்கும் தர்மங்கள்போலே அத்தானிச் சேஷகத்தில் பொதுவானது நமுவும், என்று அருளிச்செய்திருப்பதையும் கண்டுகொள்க. அதாவது ஸ்ரீ ராமாயண புருஷர்களில் விசேஷ தர்மம் பிரவர்த்தகரான இளையபெருமான், ஸாமார்ய தர்மமான அக்ரிஹோதராதிகளைவிட்டு ராமாதுவர்த்தனமான விசேஷ தர்மத்தை அதுஷ்டித்தார். ஆழ்வார், தான் அவதரித்த வர்ணத்துக் கேற்பட்ட பூர்வ வர்ண சுச்சுரூஷையவிட்டு பகவத்குணாறுபவநிஷ்டராயிருந்தார்.

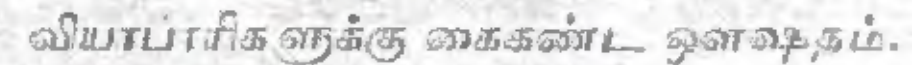
(தொடரும்.)

மணிஸ்பெயின்பாம்.

அர்ஜுனஞ்சனம்.

தவிர நாய்களுக்கும்

வினா ௮/௯ 8.

ஜே. ஜார். வெங்கட்டராமலு தாயுடு.

5. சுவாண்காரத் தெரு,
திருச்சிதம்பள்ளி.

இதில் குணமில்லையென்று நிரூபிப்பவர்களுக்கு

இலம் ரூபாய் 100.

அந்நிய நாடுகளிலும் நன்குமதித்து மெடல் பெற்றது.

புந் கிருஷ்ண டெண்டல் பாம்.

தந்தவியாதிகளைப்போக்கி பற்களை உறுதியாக்கும்,
பற்பொடி.

எல்லா கடைகளிலும் கிடைக்கும்.

பாட்டிஸ் வீடு அண்டு 4.

வியாபாரிகளுக்கு தக்கதகவல்கள் கொடுக்கப்படும்.

வஜ்ரணிகேள் தேவனவ.

ஸ்ரீ சிருஷ்ண & கோ., மன்னார்குடி.

இப்பெருந்தகையானரது நன்கொடைக்கு நாம் எஞ்ஞான்றும்
நன்றிபாராட்டக் கடமைப்பட்டுள்ளோம். இவர்களுடைய செல்வம்
நானாகும் சிறந்து வளருவதோடு, இவர்கட்கு நோயற்றவாழ்வும்
குறையற்ற ஆயுளும் உண்டாகுமாறு ஸர்வேச்வரன் திருவருள்
புரிவானாக.